

ת"פ 28831/01/22 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז ת"א נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 28831-01-22 מדינת ישראל נ' פלוני(עציר)

לפני
המאשימה: כבוד השופטת מיכל רוזן עוזר
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ת"א
ע"עוה"ד אורן חיים

הנאשם: נגד
פלוני
באמצעות ב"כ עוה"ד אלון דוידוב
מטעם הסניגוריה הציבורית

גזר דין

1. ביום 4.4.2023 הורשע הנאשם, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**).

2. על פי הכרעת הדין, בלילה שבין ה-2.1.2022 ל-3.1.2022, היכה הנאשם את המתלוננת, עמה ניהל בעבר מערכת יחסים זוגית, ודקר אותה בסכין תוך שהוא מונע ממנה לצאת מהדירה בה שהו, ובהמשך הוסיף ותקף אותה בקיוסק אליו נמלטה.

השתלשלות האירועים פורטה בעדותה של המתלוננת, אותה מצאתי כמהימנה ונתמכת במארג ראיתי. כעולה ממנה נפגשה המתלוננת עם הנאשם ביוזמתו והם הלכו לדירה בה התגורר באותה עת, שאז החל הנאשם לשתות שתייה חריפה. בהמשך, ניסה הנאשם לנשקה אולם היא סירבה, והנאשם החל לקלל ולהכות אותה. המתלוננת ניסתה לקרוא לעזרה מחלון הדירה אך הנאשם סגר את החלון, תפס בשערות ראשה, היכה אותה באגרופים באומרו "אני לא אתן אותך לאף אחד, אני אקבור אותך". המתלוננת רצה לדלת הדירה, אך הנאשם תפס שוב בשערות ראשה וכיוון סכין שהביא מהמטבח לגרונה, המתלוננת תפסה את הסכין בידה ובשל כך נחתכה בידה ודיממה. משניסתה להדוף את הנאשם עם רגלה הימנית, תפס באצבעות רגלה לשוברן, והחל דוקר אותה בסכין. המתלוננת ניסתה שוב להימלט מדלת הדירה, אך הנאשם היכה אותה וסחב אותה על רצפת הדירה. בשלב זה הגיעו לדירה זוג מכרים והמתלוננת ניצלה את ההזדמנות ונמלטה לקיוסק סמוך שם, בסיוע בעל המקום, הזעיקה את המשטרה.

שתי דקות לאחר מכן תועד הנאשם במצלמות האבטחה של הקיוסק נכנס למקום, ובעוד המתלוננת ישובה ליד שולחן, תפס בשערותיה, כופף את ראשה ובתנועה מהירה דחף את ראשה לעבר השולחן. הנאשם עזב את המקום רק לאחר שבעל הקיוסק הצליח להוציאו, והשניים התעמתו מחוץ לקיוסק.

המכות, האגרופים ודקירות הסכין שספגה המתלוננת מידי הנאשם גרמו לה שברים מרובים וקשים בכל חלל האף, שחייבו ניתוח. חתכים בקדמת השוק ברגל ימין עם חתך משמעותי של השריר, פציעה שהצריכה ישור של בוחן,

חתכים ביד ימין ושבר באצבע יד שמאל.

ראיות לעונש

3. מטעם המאשימה הוגשו גליונות הרישום הפלילי והתעבורתי של הנאשם, הכרעות וגזרי דין קודמים בעניינו.
4. מגליון הרישום הפלילי (ת"ט"ל/1) עולה כי לחובת הנאשם ארבע עשרה הרשעות קודמות בין השנים 1997 עד 2021 בעבירות אלימות, איומים, הפרת הוראה חוקית והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. המערער ריצה בעבר 9 עונשי מאסר, 8 מהם מאחורי סורג ובריח, הממושך שבהם לתקופה של 24 חודשים, ואחד בעבודות שירות.
נגד הנאשם תלוי ועומד מאסר מותנה לתקופה של 3 חודשים אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים, או הפרת הוראה חוקית או הפרעה לשוטר (ת"פ (שלום ת"א) 47903-05-20 מיום 20.10.2020, סומן ת(ט"ל/4)).
- עיון בנתונים שהוגשו ביחס לעברו הפלילי של הנאשם מלמד כי שבע מהרשעותיו הקודמות נגעו לעבירות שביצע כלפי בנות זוג. שתיים מהן, שביחס להן הוגשו כראיות לעונש גם כתבי האישום בגינם הורשע, היו בגין עבירות שביצע בשנת 2020 כלפי המתלוננת בתיק הנוכחי, בעיקרן יצירת קשר עמה תוך הפרת צווי בית משפט, ואיומים (ת"פ (שלום ת"א) 12712-04-20 מיום 16.6.2021, סומן ת(ט"ל/3); ת(ט"ל/4)).
- בשנת 2016 הורשע הנאשם בעבירה של חבלה חמורה שביצע כלפי בת זוג אחרת, בדירה בה התגוררו, וזאת על רקע תחושתו כי בתה נהגה בו שלא בנימוס. הנאשם הכה את בת זוגו באגרופיו וגרם לה דימום מאסיבי בראשה, שברים בחמש צלעות, סימנים אדומים מסביב לעיניה ונפיחות בפניה, והיא אושפזה בשל כך. מעשי האלימות בוצעו כאשר הנאשם היה תחת השפעת אלכוהול ונפסקו רק עם הגעת קרובת משפחה שבת זוגו הצליחה להזעיק, שמצאה אותה מתבוססת בדמה. נקבע כי המעשים בוצעו באכזריות וכי בעברו הרשעות בעבירות אלימות כלפי בנות זוג ואין כל הפנמה של צורך בשינוי. בשל כך נדון הנאשם ל-24 חודשי מאסר (ת"פ (שלום ת"א) 25058-03-16 מיום 15.9.2016 סומן ת(ט"ל/5)). ערעור על חומרת העונש - נדחה, תוך שערכאת הערעור ציינה כי חסד נעשה עם הנאשם שעה שבית המשפט מיקם אותו במחצית המתחם ולא מעבר לכך (ע"פ (מחוז-ת"א) 58829-09-16 מיום 11.1.2017; סומן ת(ט"ל/6)).
- בנוסף, הורשע הנאשם בשנת 2012 בשתי עבירות של תקיפת בת זוג (ת"פ (שלום ת"א) 50310-01-11, סומן ת(ט"ל/7)); ובין השנים 2002-2005 כללו הרשעותיו שתי הרשעות בתקיפת בת זוג והרשעה בתקיפה הגורמת חבלה ממשית של בת זוג (ת(ט"ל/1)).
5. מגליון הרישום התעבורתי של הנאשם (ת(ט"ל/2)) עולה כי לנאשם הרשעות קודמות בעבירות תעבורה, לרבות שתי עבירות של נהיגה בשכרות ועבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים.

טיעוני הצדדים

6. בא-כוח המאשימה תיאר את מעשיו של הנאשם, האכזריות בה נהג כלפי המתלוננת, הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם, ומדיניות הענישה הנוהגת. בדבריו הדגיש את הצורך בעונש שיעביר מסר ברור לנאשם, שכבר הורשע בעבר בעבירות אלימות כלפי בנות זוג. כנסיבות לחומרה ציין כי העבירה בוצעה על רקע יחסים זוגיים ותחת השפעת אלכוהול. בנוסף, עמד על האלימות והאכזריות שבמעשי הנאשם, על הנזקים שנגרמו למתלוננת ועל כך שהאירוע יכול היה להביא למותה.

המאשימה עותרת להעלאת רף הענישה וקביעת מתחם עונש הולם הנע בין 7 ל- 10 שנות מאסר. באשר לעונשו של הנאשם בתוך המתחם עותרת המאשימה להטלת עונש ברף העליון, 10 שנות מאסר. זאת, בהעדר נסיבה מקלה בעניינו של הנאשם, אשר לא לקח אחריות על מעשיו ואינו בר שיקום, לאור עברו הפלילי המכביד, הכולל שתי הרשעות בעבירות שביצע כלפי המתלוננת, התנהגותו כלפי המתלוננת במסגרת ההליך ושיקולי הרתעת היחיד והרבים.

נטען כי נוכח עברו הפלילי, ההסלמה בחומרת העבירות והעדר פעולות לשיקום יש חשש ממשי לחזרה על העבירות ואף להסלמה בחומרתן ויש להרחיקו מן הציבור לפרק זמן ארוך ככל האפשר. לצד עונש המאסר ביקש בא כוח המאשימה להטיל מאסר מותנה לתקופה ארוכה ופיצוי משמעותי למתלוננת.

7. בא-כוח הנאשם טען שלאחר עלייתו של הנאשם ארצה בשנת 1992 הדרדר לשפל המדרגה והוא חסר בית, נע ונד בין בתים של אחרים, אלקוהוליסט שאינו מטופל, החי "בעמק הבכא של החיים". לשיטתו, אין להתייחס לעבירה כעבירת אלימות במשפחה כהגדרתה משום שבעת ביצוע העבירה הנאשם והמתלוננת לא היו בני זוג. בהתייחסו לפסיקה שהוגשה מטעם המאשימה טען כי עניינה בעבירות כוונה ולא בעבירה תוצאתית כבעניינו. לפיכך, עתר למתחם עונשי הנע בין 16 ל-36 חודשי מאסר, תוך שהדגיש כי לאור עברו הפלילי בעבירות של אלימות במשפחה, הנאשם עתיד לרצות את כל תקופת המאסר במלואה מבלי לצאת לחופשות ומבלי שינוכה שליש מעונשו. בתוך המתחם, עתר לעונש בחלקו התחתון לאור מעצרו מזה 18 חודשים, ולהעמידו על שנתיים מאסר לכל היותר.

דברו האחרון של הנאשם

8. בדברו האחרון אמר הנאשם שחווה קשיים עם בואו לישראל, כי מאז ומתמיד רצה ילדים אך נקלע ליחסים עם "נשים עם בעיות" שהיו מוכרות את גופן על מנת להאכיל את ילדיהן. הוא ניסה לסייע לנשים הללו ולפתור את בעיותיהן וכך נוצרו סכסוכים ואותן נשים הגישו נגדו תלונות "כדי שיהיו לי תיקים במשטרה...". גם בת זוגו הקודמת (שביחס אליה הורשע בעבירה של חבלה חמורה, מ.ר.) הייתה אלקוהוליסטית, החקירה נוהלה באופן לא תקין, והיא "...הפילה הכל עלי", ו"גם פה אותו מקרה בדיוק". הנאשם חזר על טענותיו הרבות נגד המתלוננת שמציגה במרמה חזות של מסכנה "אחרים גם היו מאוימים היא עשתה את זה בעצמה, אף אחד לא עשה לה את זה" והוסיף שאחד העדים לא הצליח להגיע בשל בעיות בריאות. לדבריו "יש הרבה נשים כאלה בארץ מושיבות את הגברים בכלא שרוצים לעזור להם". הנאשם עמד על מצבו הקשה, בשל חובות רבים, הליכי הוצאה לפועל, וללא מקום מגורים.

דין והכרעה

9. על עונשו של הנאשם לשקף יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש, כאמור בסעיף 40 לחוק העונשין. לשם כך ייקבע תחילה מתחם עונש הולם, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות ביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק.

מתחם העונש ההולם

10. הנאשם הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבה המחמירה של שימוש בסכין, עבירה לפי סעיף 333 ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, שהעונש המרבי הקבוע בצידה הוא 14 שנות מאסר. בכך הביא המחוקק לידי ביטוי את חומרת העבירה וחשיבות הערכים המוגנים על ידה - שמירה על בטחונו, שלמות גופו, כבודו, ושלוות נפשו של אדם ועל בטחון הציבור. בקבעו כפל ענישה בגין שימוש בנשק קר, ביטא המחוקק את החומרה הרבה הנוספת שיש במעשים המערבים שימוש בכלי נשק, ובכלל זה בסכין. הנאשם שבפניי היכה ודקר באכזריות את מי שהייתה בעבר בת זוגו, ומעשיו מבטאים פגיעה משמעותית וחמורה בערכים המוגנים.

11. בנסיבות העבירה בענייננו מתקיימות פנים רבות לחומרה.

הנאשם ביצע את העבירה על רקע קשר זוגי עם המתלוננת שהסתיים קודם לאירוע נושא כתב האישום. זמן קצר קודם לאירוע, פג תוקף צו בית המשפט שאסר על הנאשם ליצור עמה קשר או להתקרב למקום מגוריה בשל הרשעתו בהפרת הוראה חוקית כלפיה (פסקה 11 להכרעת הדין וכן ת/ט"ל/3). אלימותו של הנאשם ניצתה משסירבה לבקשתו לנשקה, ובדבריו קשר בין אלימותו לבין יחסיהם ("מה זונה שרמוטה, למי את המוצצת? מצאת מישהו חדש כבר?" (הכרעת הדין, עמ' 5); "זונה שרמוטה. אני לא אתן אותך לאף אחד. אני אקבור אותך. נו מה. שרמוטה, איפה המשטרה שלך? את רוצה לראות עכשיו איך אני קובר אותך?" (הכרעת הדין, עמ' 6)).

ביצוע עבירת אלימות על רקע קשר זוגי היא נסיבה ממשית לחומרה (ע"פ 1821/17 פלוני נ' מדינת ישראל (29.4.2018); ע"פ 7701/14 אל טייב נ' מדינת ישראל, פסקה 29 לפסק דינו של כבוד השופט י' דנציגר (16.5.2016) (להלן: עניין אל טייב); ע"פ 7677/12 נאסר נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (11.6.2014) (להלן: עניין נאסר)). לא אוכל לקבל את עמדת בא כוח הנאשם לפיה בענייננו אין לייחס משקל מחמיר לנסיבה זו בשל סיום הקשר הזוגי לפני ביצוע העבירות. הטעמים שצוינו בפסיקה כמצדיקים ראיית אלימות בין בני זוג, כנסיבה מחמירה שרירים וקיימים גם מקום בו הסתיים הקשר הזוגי לפני ביצוע העבירה. וודאי שכך בהינתן, שנסיבות ביצוע העבירה בענייננו מלמדות שהיא בוצעה על רקע הקשר הזוגי (ע"פ 8063/16 מדינת ישראל נ' קלביחו, פסקה 11 (26.9.2017); ע"פ 2506/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (22.12.2021)).

12. בגדר הנסיבות המחמירות יש לתת משקל משמעותי למידת האכזריות, וההתעללות שבמעשי הנאשם. אלימותו של הנאשם לא התמצתה בפרץ אלימות רגעי. הייתה זו מסכת אלימות והשפלה שהלכה והסלימה, כשחלקו של הנאשם בה היה בלעדי ומוחלט, תוך שהוא מסכל את נסיונותיה של המתלוננת להימלט מהדירה ולקרוא לעזרה. הוא לעג למאמצי בריחתה בדבריו מזרי האימה "איפה המשטרה שלך? את רוצה לראות עכשיו איך אני קובר אותך?" (הכרעת הדין, עמ' 6). כך, כשהיא כלואה בדירה הפליא בה מכותיו, היכה בה באגרופיו, כיוון סכין לגרונה, ניסה לשבור את אצבעות רגלה, ודקר אותה. תיאוריה של המתלוננת המחישו את אכזריותו של הנאשם וההשפלה שנלוותה אליה. היא תיארה כיצד הרים אותה מהרצפה בשערות ראשה ואמר לה "שתשבי, כמו זבל. שבי שרמוטה" (שם), המשיך להכותה כשהיא נוטפת דם "אני כולה דם והוא ממשיך. לא עוצר" (שם). היא תיארה את רגעי האימה שעה שהנאשם דקר אותה, כיצד ניסתה להימלט אך הוא גרר אותה בשערות ראשה על הרצפה המגואלת בדמה ושב והיכה אותה בפניה. גם את אימת המוות שחשה היא תיארה "אני כבר הבנתי שאני לא אהיה רואה יותר בחיים. לא יהיה לי יותר אף אני ידעתי שזה מכה אחרונה שהוא יגמור אותי" (שם).

מראה הדירה המגואלת בדם שניתן לראות בו את סימני מריחתו ממחישה את הזוועה שהתחוללה שם (ת/34, הכרעת הדין, פסקה 28). כך גם מראה של המתלוננת עצמה כעולה מסרטון מצלמת האבטחה (ת/36) ומתמונותיה (ת/29).

13. לכך יש להוסיף, כנסיבה מחמירה, שהנאשם לא חדל ממעשיו, והמתלוננת נמלטה מהדירה לקיוסק בדרך נס בזכות הגעתם של מכרים לדירה. אך גם אז לא חדל הנאשם ממעשיו והוא דלק אחריה והמשיך את מסכת האלימות, חסר מורא גם בנוכחות אחרים. הוא ניגש אל המתלוננת החבולה, פצעי הדקירה על גופה והיא מדממת, תפס בשערותיה, כופף את ראשה ודחף אותה בתנועה מהירה כלפי השולחן אליו ישבה (הכרעת הדין, פסקאות 23 ו-25). המראה, שתועד במצלמות האבטחה של הקיוסק, הוא קשה לצפייה. יש טעם בדבריו בא כוח המאשימה שהוא מעין חרף הצצה לאכזריותו של הנאשם ולאימת המתלוננת.

14. באשר לכך שהנאשם ביצע את מעשיו תוך שתיית אלכוהול, הרי שבידוע הוא שאין בכך משום נסיבה לקולה, ואם

בכלל הרי שזו נסיבה מחמירה (ע"פ 2235/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 34 (17.11.2008); ע"פ 7876/07 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 17 (21.2.2008); ע"פ 7874/13 עמרו נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (24.6.2014); ע"פ 1568/14 דובגילנוק נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (31.3.2015) (להלן: עניין דובגילנוק)), ביחוד כך שעה שהרשעה קודמת בעבירה של חבלה כלפי בת זוג התרחשה תחת השפעת אלכוהול (ת"ט"ל/5 ו-ת"ט"ל/6).

15. בגדרי נסיבות העבירה יש להתייחס גם לנזקים שנגרמו למתלוננת, שברים מרובים וקשים בכל חלל האף; חתכים בקדמת השוק עם חתך משמעותי של השריר, פציעה שהצריכה יישור בוהן, חתכים ביד ושבר באצבע יד שמאל. נזקים אלה הם משמעותיים ואף הצריכו ניתוח ואשפוז (ת/4 - ת/7). הנזק שהיה צפוי ממעשיו של הנאשם הוא אף חמור יותר בהינתן שכיוון את הסכין לגרונה. בצד זאת, המתלוננת לא נפצעה באיבר שהפציעה בו מסכנת חיים מטיבה, ולא נטען כי הייתה בסכנת חיים. לכך יש להוסיף שלא נטען, שהיה זה מעשה תקיפה מתוכנן מצדו של הנאשם.

16. הפסיקה הנוגעת לענישה עמדה על חומרת העבירה בה הורשע הנאשם ועמדה על הצורך בהטלת עונשי מאסר משמעותיים בעבירות אלימות ובפרט בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (ע"פ 8420/19 בורגרקאר נ' מדינת ישראל פסקה 13 (18.2.2020)), ואף בהחמרת הענישה (ע"פ 935/14 אוסטרוביץ נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (30.11.2014)). ביחוד כך, מקום בו בוצעה העבירה תוך שימוש בסכין (ע"פ 3867/23 מדינת ישראל נ' שנקור, פסקה 9 (11.7.2023) (להלן: עניין שנקור); ע"פ 425/23 מדינת ישראל נ' Teklu, פסקה 4 (4.7.2023) (להלן: עניין Teklu)).

17. מגמת ההחמרה באה לידי ביטוי בפסיקה מן העת האחרונה ממש. כך, בעניין Teklu התקבל ערעור עלקולת עונש שהושת בגין עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. באותו מקרה נקבע מתחם עונש של 22-52 חודשי מאסר ונגזרו 32 חודשי מאסר לריצוי בפועל על המשיב, שהודה בעבירה במסגרת הסדר טיעון. המשיב שיסך את גרונו של המתלונן לאחר שיח עוין שהתפתח ביניהם, ונמלט מהמקום. המתלונן סבל מחתך משמעותי בצוואר, לרבות בשריר, הורדם והונשם, עבר אינטובציה ועירוי דם וניתוח דחוף. נקבע כי נסיבות המעשה הן בצד המחמיר של העבירה, ובכלל זה שימוש בסכין כלפי איבר חיוני, הימלטות תוך הותרת המתלונן כשהוא מתבוסס בדמו והעדר התגרות מצד המתלונן, ולכן יש להחמיר בעונש חרף הודאתו של המשיב ונסיבות חייו. בשים לב לכך שערכאת הערעור אינה ממצה את העונש, הוא הועמד על 48 חודשי מאסר.

גם בעניין שנקור התקבל ערעור על קולת העונש, והוא הועמד על 45 חודשי מאסר תחת 32 חודשים בגזר הדין. זאת, בגין הרשעת המשיב על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בכך שדקר את המתלונן בסכין 3 פעמים בגב ובבטן וגרם לו לפצע עמוק בבטנו שהצריך ניתוח. מתחם העונש ההולם נקבע כנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר. העונש הוחמר כאמור, משנקבע כי יש להעלות את רף הענישה בעבירות מסוג זה, תוך הקפדה על הדרגתיות בהחמרת הענישה ובשים לב לכך שאין ערכאת הערעור ממצה את הדין.

18. בהקשר זה אפנה גם לת"פ (מחוזי ב"ש) 28280-10-19 מדינת ישראל נ' אדרי (10.11.2020), שם נדון נאשם שהורשע על פי הודאתו בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ותקיפה, בהסדר טיעון "סגור" לעונש של 5 שנות מאסר, מאסרים מותנים ופיצוי למתלוננת בסך של 60,000 ש"ח. הנאשם ביצע את העבירות כלפי בת זוגו לשעבר. הוא אחז בגרונה, סטר לה, הכה בה באגרופו וחנק אותה. הוא תקף עובר אורח שחש לעזרתה ושלף סכין יפנית שהיתה ברשותו, אחז במתלוננת בחוזקה וחתך אותה בלחייה ובצווארה. כתוצאה מכך נגרם למתלוננת שיתוק באזור מסוים בפניה ופצע דקירה עמוק בצווארה, שהצריכו הנשמה וניתוח. בית המשפט עמד על כך כי העונש מקל עם הנאשם, שהיה ראוי לעונש חמור במידה משמעותית, אולם מצא לקבל את הסדר הטיעון לנוכח הודאת הנאשם המלמדת על נטילת האחריות וחוסכת בזמן שיפוטי, העובדה שפיצה את המתלוננת בסכום משמעותי לפני גזר הדין, הסכמת המתלוננת להסדר ועבר פלילי שאינו מכביד ואשר כולל הרשעה בעבירת אלימות לפני כעשור.

אמנם, מדובר בעונש שהוטל בהתאם להסדר טיעון, אולם לנוכח דברי בית המשפט יש בכך כדי לשקף עמדה עקרונית ראויה באשר למידת העונש במעשים מסוג זה.

19. כאמור כל אחד מהצדדים הציג את עמדותיו העונשיות ופסיקה לביסוס עמדתו. המאשימה הפנתה, בין היתר, לענישה בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה (לפי סעיף 329(א)(1) לחוק), אולם לא מצאתי כי יש בכך כדי לבסס את טענותיה ביחס למדיניות הענישה ההולמת בענייננו נוכח רכיביה הנוספים המשקפים את החומרה היתרה הגלומה בה (ע"פ 6296/11 **אגבאריה נ' מדינת ישראל**, פסקה 4 (13.11.2012)). גם עיון בפסיקה שהוצגה מעלה שעניינה בנסיבות חמורות יותר, בעיקר בהיבט של מיקום הדקירות, מספרן, הנזק שנגרם למתלוננת או טיב המעשים.

20. בצד זאת, הגישה המאשימה פסיקה המתייחסת לענישה בעבירה שבענייננו, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. פסיקה זו, על אף שונות בהיבטים כאלה ואחרים של נסיבות ביצוע העבירה, יכולה ללמד על מדיניות הענישה ההולמת בענייננו.

כך, בעניין **דובגילנוק** הורשע המערער על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ובעבירה של כליאת שווא. המערער הכה את בת זוגו באגרופים עד שנפלה ארצה, והמשיך לבעוט בה בחוזקה, ניפץ בקבוקי בירה על ראשה. המתלוננת איבדה את הכרתה ואז חתך המערער את לחיה בחפץ חד, ולאחר שהתעוררה, הראה לה במראה את החתכים, אמר לה שעשה זאת כדי שאיש לא ירצה להסתכל עליה והמשיך להכות בכל חלקי גופה במשך כחצי שעה, בחדר שאותו נעל כדי למנוע ממנה לצאת. בהמשך גילה המערער אדישות למצבה כאשר ניסה לשכנע את אביו, שאותו הזעיק למקום, שלא לקחתה לבית חולים על מנת שהדבר לא ייוודע. בשל מעשיו נגרמו למתלוננת שברים בצלעות, ביד ובאפה וקרע בכבד והיא אושפזה למשך חודש וחצי במצב חמור. מתחם העונש שנקבע הוא 5-10 שנות מאסר. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל, והעונש הועמד על 8.5 שנות מאסר תחת 7.5 שנים בגזר הדין.

בע"פ 1821/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (29.4.2018) נדחה ערעור על חומרת עונש של 4 שנות מאסר בגין עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ועבירה של פגיעה, שבהן הורשע המערער על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון. במהלך ויכוח עם אשתו נטל המערער סכין מהמטבח, ניסה לדקור אותה בבטנה אך היא הגנה על עצמה כך שנדקרה בידה. בנוסף, דקר הנאשם את בנו בגבו, כשזה נחלץ לעזרתה, ובהמשך הצמיד את הסכין לצווארה של המתלוננת וצעק כי בכוונתו להרוג אותה. למתלוננת נגרם חתך עמוק בידה ופגיעה בעצב, שהצריכו ניתוח וגם הבן נזקק לטיפול רפואי. מתחם העונש הועמד על 3-6 שנות מאסר והעונש בגדרו על 4 שנות מאסר.

בע"פ 5851/22 **מדינת ישראל נ' אעידן** (16.3.2023) התקבל ערעור על קולת עונש של 42 חודשי מאסר, מתוכם 12 חודשי מאסר בגין הפעלת שני מאסרים מותנים. באותו עניין הורשע המשיב על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, מספר מקרים של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, איומים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. מעשיו כללו, בין היתר, מכת אגרופים בפניה של המתלוננת, בת זוגו, בעת ויכוח, מכה שגרמה לערפול הכרה ולשטף דם מסביב לעינה, סטירות בראשה שגרמו לנזקים בעור התוף של המתלוננת, והשלכת אבן גדולה לעבר אחיה, באופן שגרם לשבר בגולגולת ודימום תוך גולגולתי שהצריכו אשפוז. נקבע כי לנוכח המסוכנות העולה ממעשיו, פוטנציאל השלכת האבן, עברו הפלילי המכביד בעבירות אלימות ואיומים מבלי שעונשי המאסר שהוטלו עליו בעבר הרתיעו אותו, גוברים שיקולי ההגנה על שלום הציבור ועקרון ההלימה על שיקולי השיקום. לפיכך הועמד העונש על 54 חודשי מאסר, תוך שהודגש כי אין ערכאת הערעור ממצה את העונש.

21. בא-כוח הנאשם הפנה לת"פ (מחוזי ת"א) 5852-10-21 **מדינת ישראל נ' YEZOOM** (3.10.2022) ולחלק ניכר מן הפסיקה שאוזכרה שם, לביסוס עמדתו לפיה מדיניות הענישה ההולמת מתונה בהרבה מזו לה עתרה המאשימה.

אלא שנסיונות פסקי הדין אליהם הפנה שונות ונבדלות מענייננו ונעדרים מהם היבטי החומרה המשמעותיים הנוגעים לאכזריות בה בוצעו מעשי הנאשם, למימד ההשפלה, למניעת אפשרות הימלטותה של המתלוננת, ולקשר הזוגי בין הנאשם למתלוננת שהיה ברקע ביצוע העבירה. כך, למשל, בע"פ 4486/17 **ברוך נ' מדינת ישראל** (25.12.2017) נדון מערער שהיכה ביחד עם אחר את המתלונן על רקע סכסוך כספי; בע"פ 379/15 **לוי נ' מדינת ישראל** (26.7.2015), נדון ערעורו של מי שהטיח בקבוק בירה בפניו של המתלונן בעקבות ויכוח בבית קפה; בע"פ 479/21 **עטילה נ' מדינת ישראל** (26.8.2021) נדון ערעור על עונש בגין דקירה לאחר דין ודברים בין נהגים בשל חניית רכב שחסם את הכביש; בע"פ 3249/19 **פיסהי נ' מדינת ישראל** (5.8.2019) נדון מקרה של דקירה ואיומים בעקבות ויכוח בין שני מכרים שנפגשו באקראי; בע"פ 4364/15 **עוקבי נ' מדינת ישראל** (8.11.2015) נדון מערער שדקר את בן זוגה הקודם של בת זוגו על רקע סכסוך ביניהם ולאחר שיום קודם לכן איים עליו המתלונן.

נוכח השוני המהותי בנסיבות ביצוע העבירה בפסיקה שהוצגה על ידי בא כוח הנאשם, הרי שמתחמי הענישה שנקבעו בהם אינם נותנים ביטוי מלא לכל הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ולחומרתם בענייננו, כנדרש מכח עקרון ההלימה. יתרה מזו, כאמור, מאז ניתנו פסקי דין אלה הודגש הצורך בהחמרת הענישה (ראו עניין **שנקור**).

22. לאור האמור לעיל, אני סבורה כי מכלול נסיבות העבירה הייחודיות, בדגש על מסכת האלימות שהלכה והסלימה, האכזריות שאפיינה את מעשי הנאשם, סיכול אקטיבי של ניסיונות המתלוננת לברוח, מימד ההשפלה וזריעת האימה שהפגין כלפיה, המשך הפגיעה במתלוננת גם לאחר שהצליחה להיחלץ מידי באורח נס ואף בנוכחות אחר, ביצוע המעשים תוך צריכת משקאות משכרים ועל רקע קשר זוגי עם המתלוננת, הנזק שנגרם למתלוננת והנזק החמור שהיה עלול להיגרם לה - לצד הפסיקה הנוגעת למקרים שניתן למצוא בהם דמיון מסוים לנסיבות כאן ומגמת ההחמרה בענישה, מצדיקים קביעת מתחם עונש הולם הנע בין 4 ל- 7 שנות מאסר בפועל.

קביעת העונש בתוך המתחם

23. עניינו של הנאשם שבפני הוא מקרה חריג, בשל כך שבבחינת מכלול הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לא מצאתי נסיבה שניתן לזקוף לזכותו אשר תצדיק העמדת העונש שלא ברף הגבוה של מתחם העונש ההולם.

24. הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו ולא עשה דבר לתיקון תוצאותיהם. הוא לא פיצה את המתלוננת, לא פנה לשיקום ולטיפול, וגם בדבריו האחרונים טען כי המתלוננת העלילה עליו והתנהלה בדרך מרמה. כמובן שאין לזקוף לחובתו של הנאשם את ניהול משפטו עד תום, אולם לא ניתן להקל עמו בדומה לנאשמים שהודו והורשעו על פי הודאתם ובכך נטלו אחריות, חסכו מנפגעי עבירותיהם את הצורך ליתן עדות וחסכו זמן שיפוטי.

לנאשם עבר פלילי מכביד, הכולל 14 הרשעות קודמות, בין היתר, בעבירות אלימות, איומים הפרת הוראה חוקית והוא כבר נדון ל-9 מאסרים. מחצית מהעבירות בהן הורשע ביצע כלפי בנות זוגו, שתיים מהן כלפי המתלוננת בכך שהפר צווי בית משפט שאסרו עליו ליצור עמה קשר או להגיע לקרבת מקום מגוריה או עבודתה. את העבירה עליה נותן הנאשם את הדין כעת ביצע זמן קצר לאחר שפקעה תקופת האיסור שנגזר עליו שלא ליצור עמה קשר (ת"פ (שלום ת"א) 12712-04-20 מיום 16.6.2021).

עברו הפלילי המכביד מלמד כי ההליכים המשפטיים הקודמים, לרבות עונש מאסר לתקופה של 24 חודשי מאסר שנגזר עליו בשל הרשעתו בעבירה של חבלה חמורה שביצע כלפי בת זוג בשנת 2016, לא הרתיעו אותו מלחזור ולבצע עבירות מאותו סוג ובנסיבות דומות. יתירה מזו, בחינת הרשעתו הקודמת משנת 2016, מלמדת על הסלמה במעשיו, לא עוד מכות ואגרופים בלבד, אלא דקירות סכין שחלקן נבלמו בידה המתגוננת של המתלוננת.

נסיבות חייו של הנאשם, שהובאו בפניו הן בטיעוני בא-כוחו לעונש, והן בדברי הנאשם בדברו האחרון ובעדותו בפרשת ההגנה, אינן מן הקלות. מאז עלייתו ארצה בשנות ה-90 לא הצליח הנאשם למצוא את מקומו, והוא נע ונד בשולי החברה ובין מקומות מחייה, מכור לאלכוהול, כדברי בא-כוחו, נתון בחובות ומרצה עונשי מאסר לא מעטים. יחד עם זאת, לא מצאתי שניתן לראות בהן נסיבות שהשפיעו על ביצוע העבירה, ומכל מקום אין בהן כדי לעמוד מול שיקולי ההגנה על הציבור, ההרתעה האישית של הנאשם והרתעת הרבים.

על רקע זה, ייגזר דינו של הנאשם תוך מתן משקל ממשי לשיקולי הגנה על שלום הציבור והצורך בהרתעה אישית (סעיפים 40 ו-140 לחוק) (רע"פ 1007/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (23.3.2022)). לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם מכח שיקול ההגנה על הציבור שכן לטעמי העמדת העונש ברף העליון שלו משקפת איזון ראוי של מכלול שיקולי הענישה, תוך מתן בכורה לשיקול הגמול וההלימה. אני סבורה שענישה משמעותית, שמבטאת את הגמול ההולם למעשיו של הנאשם וחומרם, עונה גם על הצורך בהעברת מסר מרתיע לנאשם. הרף העליון של מתחם הענישה ההולם אינו תיאורטי, ובענייננו מתקיימות הנסיבות המצדיקות את השתתו. זאת, בהיעדר נסיבות לקולה, לשם הרתעתו של הנאשם והרחקתו למען הגנה על שלום הציבור. לכך יש להוסיף את הצורך בהרתעת הרבים על דרך ענישה מרתיעה, שגם עליה עמדה הפסיקה (ע"פ 8897/20 סקנדריון נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (6.5.2021)).

כאמור לעיל, נגד הנאשם תלוי עונש מאסר על תנאי של 3 חודשים שירוצה אם יעבור עבירת אלימות מסוג עוון (ת"פ (שלום ת"א) 47903-05-20 מיום 20.10.2020, סומן (ט"ל/4)). הגם שעונש זה הוטל בתנאי שלא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון יש להפעילו גם במקום בו נעברה עבירת פשע מסוג זה (ע"פ 49/80 מסילתי נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 808 (1980); רע"פ 2472/15 שורצמן נ' מדינת ישראל (21.5.2015)). עם זאת, הואיל ובענייננו המאשימה לא ביקשה להפעיל את התנאי הרי שלפנים משורת הדין הוא יופעל בחופף לעונש המאסר בתיק זה.

סוף דבר

25. לאור האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 7 שנות מאסר בפועל, החל מיום מעצרו ביום 3.1.2022.
- ב. הפעלת עונש המאסר המותנה בן 3 חודשים מת"פ (שלום ת"א) 47903-05-20 שירוצה בחופף לעונש המאסר שנגזר בתיק זה.
- ג. 12 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.
- ד. 8 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון.
- ה. פיצוי למתלוננת בסך של 20,000 ש"ח בעשרה תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.9.2023.

זכות ערעור בתוך 45 יום

ניתן היום, י"ט אב תשפ"ג, 06 אוגוסט 2023, במעמד הצדדים.

עמוד 8

